

Nr. 13

23. júní 2019

79. árg.

Eg eri ekki longu komin á mál

Tað er ekki so, at eg longu havi náað tí ella longu eri fullkomin, men eg strembi eftir tí. Fil. 3,12.

Út vil eg, langt, langt burtur... ! Eitt ferðasummar stendur fyri durum. Ung og eldri kanna kort og leggja ætlanir. Nøkur pláss eru enn tøk, stendur í lýsingum frá ferðaskrivstovum; bíða ikki ov leingi at tekna teg. Út til øll tey vøkru støð her á jørðini. Út at savna sær inntrykk og fagarar upplivingar. Avstað, avstað! Onki ilt um tað.

Har afturímóti er spurningurin: Hvagar fert tú? Ein dag, so stendur tú við lívsins endastøð; tað veitst tú. Og hvat so?

Tað havi eg ikki ánilt av, sigur tú. Áni tað ikki, og vil ikki hugsa um nakað, sum ongin kann koma við einum svari til. Lat vera við at troytta meg við slíkum spurningum. Anda vil eg frítt nú í góðum lag og frøast um alt tað undurfagra, sum finst her á jørð.

Ein spurningur afturat: Heldur tú, at lívsgleðin oyðilegst, um tú hevur ferðamálið fyri eyga? Kann tað mótsatta ikki hugsast?

„Eg strembi eftir tí, sum um eg skuldi kunnað gripið tað,“ sigur Paulus, við tað at hann hevur málið fyri eyga. Tú mistekur teg, um tú heldur, at tað miðvísa strevið minskar um gleðina yvir lívsins dýrd. Hann, sum einaferð skapti heimin, og sum nú aftur letur okkum uppliva hetta undurfagra várið, fer at gera okkum før fyri at halda leið okkara við gleði, tí hann fer at vinna á teimum oyðileggjandi kreftunum. – Hvagar fert tú? – Tað veldst um viðurskifti tíni við Kristus. Hann frøddist um

blómurnar á markini og himmalsins fuglar, og hann slökkir onki ljós. Hjá honum finna vit ta avkláringina, sum er okkum neyðug, um lívið hóast alt ikki skal vera tómt. Hjá honum kunnu vit fáa at vita, hvar ferðin endar.

Góða ferð! Bara ein kann leggja dent á tað. Tað er hann, sum hevur lagt vegin, og sum enntá vil bera barnið á arminum upp til Guds.

Verðsins innheysting nærkast

Í Matt. 13,24-43 sigur Jesus líknilið um hveitina og illgresið í akrinum. Ein maður hevði sáað gott sáð í akurin; men so kom figgindin og sáaði illgresið. Tá ið húskallarnir sóu tað, søgdu teir við húsbóndan: „Vilt tú, at vit skulu fara at lúka tað burtur?“ Men húsbóndin segði nei og helt á: „Latið bæði sløgini vaksa saman til heysta; og á heystadegi vil eg siga við akurskurðarmenninar: Hentið fyrst illgresið saman og bindið tað í bundi til at brenna (t.v.s. eitt heyst til dóms). Men berið hveitina inn í løðu mína (eitt heyst til frelsu).“

Her sigur Jesus okkum, at Heystið – t.v.s. ikki eitt heyst, tí tað hava verið mangar innheystingar og vekingar upp gjøgnum søguna hjá meinigheitini; men sjálvt Heystið við stóra H – kemur at enda. Tað stóra Heystið verður eitt tvífalt heyst – eitt heyst til frelsu og eitt til dóms.

Bíblían talar um lógina, um sáð og heyst. Øll náttúran vitnar eisini um hesa lógina.

Bíblían sigur: „Villist ikki! Gud letur seg ikki spotta; tí at tað, sum maður sáar, tað skal hann eisini heysta. Tí at tann, sum sáar í holdi sínum, skal av holdi sínum heysta týning (dóm); men tann, sum sáar í andanum, skal av andanum heysta ævigt lív.“ Gal. 6,7-8.

Einki av tí, ið sáað verður, hvørvur og verður burtur. Alt kemur aftur sum eitt heyst – annaðhvørt gott ella ilt.

Hugsa um øll tey Guds orðini, sum eru sádd í bygd og bý út um verðina, og allar bønir, sum bidnar eru fyri børnum, barnabørnum, ætt og vinum út um verðina. Hetta er eitt sáð, sum ikki er vorðið burtur, men sum skal koma aftur sum eitt heyst til frelsu fyri skarar.

Vit lesa um hetta tvífalda heystið í Opinberingini kap. 14,14-20. Fyrst lesa vit um heystið til frelsu í vers 14-17: „Og eg sá,

og sí: Hvítt skýggj, og á skýinum sat ein, líkur menniskjusyni, og hann hevði gullkrúnu á høvðinum, og í hondini hvassan akurknív. Og annar eingil kom út úr templinum; hann rópaði við harðari rødd til hansara, sum á skýinum sat: „Ber út akurknív tín og sker; tí at tímin til at skera er komin, tí at akur jarðarinnar er staðin.“

Hetta er jarðarinnar heyst, heimsveking, innheystið av skarum til frelsu yvir allan heimin.

Bíblían lærir, at tað kemur eisini eitt heyst til dóms. Tí verða teir síðstu dagar eisini kallaðir „torfórar tíðir“. Sama tvífalda heystið er eisini at finna í profetiumum um „síðstu dagarnar“ hjá Jóeli og Pæturi. (Jóel 3,1-5 og Áps. 2, 17-21).

Tey greiða frá, at á evstu døgum skal á jørðini vera „blóð, eldur og guvurok“ – t.v.s. eitt heyst til dóms. Men samstundis, meðan hetta hendir „á evstu døgum“, so sigur Gud: „Tá skal eg úthella av anda mínum yvir alt hold“ – „hvør tann, sum ákallar navn Harrans, skal verða frelstur.“

Øll skulu koma at kenna trýstið og ávirkanina av Heilaga Andanum á evstu døgum – og hvør tann, sum ákallar Jesu navn, skal verða frelstur.

Í Matt. 13,38-39 sigur Jesus, at veltan, akurin, er verðin. Gev tær far um, at Jesus her ikki talar um eina staðbundna veking, tí hann sigur, at akurin er verðin. Hetta er tí eitt heimsumfatandi heyst.

Ongantið áður í kirkjusøguni hevur tað verið eitt sovorðið heyst. Upp gjøgnum tíðirnar hava tær staðbundnu meinigheitirnar upplivað veking – men ongantið áður hevur ein heimsumfatandi veking verið. Hon kemur ikki fyrr enn okkara tíð er um at enda, sigur Jesus.

Effie Campbell týddi.

Hann vil leiða teg

Fyri túsundum av árum síðani spurdi ein ungur keisari í Kina ein av mest nýttu ráðgevarum í familjuni: „Góði vísmáður, tú hevur givið bæði pápa og abba ráð. Hvørji eru týðningarmestu ráðini, sum tú hevur at geva mær, um eg skal taka við valdinum her í landinum?“ Vísmáðurin svaraði: „Tað fyrsta er, at tú mást lýsa trupulleikan.“

Mong klára ikki at byrja har. Hvør er veruligi trupulleikin? Hvar er tørvurin? Hvat er neyðin? Hvat ynski eg veruliga?

Tá ið eg havi funnið svarið, kann eg biðja Gud í himlinum, og hann hevur lovað at leiða meg. Hann festir eyguni á meg, leggur ferðina til rættis og svarar bønnum á sín ófatiliga og signingarríka hátt.

Harrin sigur: „*Eg vil teg læra og vísa tær vegin, tú skalt ganga, eg vil hava eyguni eftir tær.*“ (Sálmur 32,8).

Og hvítusunnan kom

Og tá ið nú hvítusunnudagurin var komin, vóru teir allir saman komnir á einum staði. Og tá kom bráðliga eitt dun av himli, sum tá ið harðveður brestur á, og fylti húsið, sum teir sótu í. (Áp. 2,1-3).

Gud gongur eftir eini ávísari ætlan, og henni víkur hann ikki frá. Hann fylgir henni út í æsir, og alt er frammanundan so neyvt ætlað, at komið verður á mál í hini røttu lötuni. Gud svíkur ongantíð, fer ongantíð skeivur, kemur ongantíð ov seint.

Hjá okkum er tí umráðandi, at vit soleiðis koma í ætlan Guds vilja, at eisini vit eru á staðnum í hini røttu, stóru lötuni.

Tá ið fylling tíðarinnar kom, sendi Gud son sín, føddur av kvinnu, føddur undir lógini.

Tá ið Guds tími var komin, doyði Jesus sjálvboðin fyri at vinna okkum æviga loysn. Tá ið glæman brast páskamorgun, reis frelsarin lívslivandi upp frá deyða og grøv sum sigursharri. Tá ið dagurin kom, at stevnan á Himmalsferðarfjalli var, fór hin upprisni Harrin til himmals at setast við høggru hondkraftarinnar.

Tá ið hvítusunnan kom, sendi faðirinn og sonurin Heilaga Andan, sum hann hevði lovað. Gud ansaði neyvt eftir tíðini og sendi andan til hin ásetta tíman. Gott var tað, at Harrans vinir, hin trúfasti lærusveinaflokkurin, eisini ansaði eftir tíðini í bøn og vøku! Hesa ferð komu ikki freisting og fall, men uppreising og sigur.

t.týddi.

SUNNUDAGSSKÚLIN

23. juni	Tekstur: Jóh. 2-11 + 6,37b;	bíbliuorð: Dán. 9,9a
----------	-----------------------------	----------------------

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 14

7. júlí 2019

79. árg.

Hvør hoyrir rödd Harrans

Ein og hvør, sum er av sannleikanum, hoyrir rödd mína.

Jóh. 18,37.

Lat vera at tosa við meg um Gud. Hjá mær er ikki minsta sindur av religiøsum anleggum. Ein slík útsøgn er ikki óvanlig á okkara døgum. Og hesi orðini kunnu so leiða til spurningin: „Eru tað menniskju, sum eru so vantrúgvandi, at ein og hvør roynd við andaligari ávirkan er nyttuleys? Hvussu varin skulu vit tó vera, um talan er um at kenna diagnosuna hjá okkum sjálvum. Tað eru nevniliga summi, sum til tað seinasta stríðast ímóti orðinum um frelsuna í Harra okkara Jesusi Kristi, hóast tey hava lært seg religiøsar áskoðanir.

Munur er nevniliga á religiøsiteti og kristindómi. Tað vilja vit ikki hoyra, og sær út til at vera ómøguligt at rudda út. Religiøsitetur og kristindómur eru ikki tað sama. Kristindómur er boðskapurin frá Gudi til okkara. Gud talar orð sítt, sum nemur við samvitsku okkara til at trúgva ella vraka. Hvat hevur tað við evnir at gera? Onki. Tað hevur at gera við hvørji sjónarmið vit hava um tilveruna, og við okkara áskoðan sum sjálvráðandi ella um ábyrgd yvir fyri honum, sum gav okkum lívið.

Argumentið heldur ikki. Tað er rætt. Men Jesu orð: „Ein og hvør, sum er av sannleikanum, hoyrir rödd mína,“ koma vit ikki uttanum. Sannleikin setir ongar spurningar viðvíkjandi religiøsum anleggum; Hann vendir sær beinleiðis til samvitskuna og tekur okkum til fanga. Hvussu lógið tað enn ljóðar, so liggur tað sanna frælsið goymt í tí at verða tikin til fanga av sannleikanum.

Andaligur vísdomur

Henrik Ertner Rasmussen er blaðstjóri á blaðnum hjá Dansk Europamission. Hann skrifvar soleiðis:

Fyri stuttum var eg saman við kristnum leiðarum úr øllum pørtum í Miðasia, har trúarfrælsi verður meira og meira skert. Ríkisstjórnirnar ræðast islamisk yvirgangsfólk, og tá ið tær ikki vilja gera seg til óvins við tann muslimska meirilutan, við tað at teir geva kristna minnilutanum framíhjárættindi, eru tað álvarsligar avmarkingar í trúarfrælsinum, sum t.d. at undirvísa børnum í Bíbliuni. Nógvastaðni er støðan hin sama sum í Sovjetsamveldinum í 1960-árunum og 70-árunum.

Mitt í hesi vónleysu støðuni megna tey kristnu tó at vera ljós og salt í teirra samfelagi. Ein av leiðarunum segði mær frá einari konu, sum gekk í einari meinigheit, sum ikki fekk loyvi at virka alment, men sum vitnar um Jesus og savnar menniskju, nær og hvar tað ber til, uttan at myndugleikarnir koma uppí.

Konan hevði tikið nøkur foreldraleys børn til sín og ætlaði sær at søkja um studning frá kommununi, so hon fekk mat á borðið til tey øll, tí tað hevði hon sum fosturforeldur rætt til.

Embætismaðurin, ið skuldi taka sær av umsókn hennara, háðaði hana og helt hana fyri gjøldur. Hann visti, at hon var kristin, og hann segði: „Tú ert kristin, far til tína meinigheit og bið um pengar. Tey munnu fara at hjálpa tær.“

Konan hevði verið kristin leingi, so hon hevði eina búna trúgv. Tí visti hon eisini, at tú skalt lona ilt aftur við góðum, og hon svaraði blíðliga, meðan hon ynskti honum Guds signing. Meðan hon segði orðini, kom Heilagi Andin yvir hana og fekk hana at siga: „Og mátti Gud vælsigna bæði teg og konu tína, so hon kann føða tær ein son!“

Hon visti einki um støðuna hjá embætismanninum, og hann spurdi hana: „Hvussu kundi tú vita, at kona mín og eg hava í fleiri ár roynt at fingið børn, men tað er ikki eydnast?“

Hann broyttist púra og umbar seg, at hann hevði verið so ófólkaligur, og hann segði henni, hvørji pappír skuldu fyllast út, og at hon skuldi fara á læknastovuna har í økinum fyri at fáa eina ávísa vátan.

Konan fór á læknastovuna. Læknin, sum skuldi skriva vátanina, visti eisini, at hon var trúgvandi, og hann fór eisini at

háða og speireka hana. „Tú kanst jú venda tær til yvirlæknan, so fáa vit at síggja, um tú fært tína vátan,“ segði hesin kvinnuligi læknin.

Henda kristna konan læt seg ikki vísa burtur og fór til yvirlæknan, sum eisini visti, at konan var trúgvandi. Yvirlæknin var eisini ein kvinna.

Kristna konan sá, at yvirlæknin helt um høvdið á sær og sá út ikki at hava tað gott. Hon spurdi, um okkurt bagdi, og yvirlæknin svaraði: „Eg havi eina ræðuliga høvuðpínu, sum ikki vil fara.“

Kristna konan bjóðaði sær til at leggja hendurnar á hana og biðja Gud grøða hana. Yvirlæknin gjørdist bilsin, stuttleikaði sær eitt sindur um hetta, men segði so kortini: „Íðan, lat fara, royn bara!“

Tá ið kristna konan legði hendurnar á hana og bað, merkti yvirlæknin, at høvuðpínin hvarv sum døgг fyri sól. Hon var púra tikin á bóli, og tað brast út úr henni: „Her siti eg sum yvirlækni, og so kemur tú, sum onga heilsuútbúgving hevur, við grøðing til mín! Eg skal vissuliga síggja til, at tú fært tína vátan.“ Hon bað so hin fyrra læknan skriva vátanina, og kristna konan fekk sín rætt.

Tey kristnu í hesum umrødda landi biðja nógв um, at tey mugu fáa alla Bíbliuna á sínum móðurmáli, tí tey hava bara partar av henni. Tað kann tykjast, sum teimum ikki er tørvur á henni fyri at hava eina livandi trúgv; men vandin fyri at verða villleidd av vranglærum er stórrur, tá ið tú ikki hevur yvirlit yvir Guds frelsuætlan sambært Bíbliuni.

Effie Campbell týddi.

Hvussu stór er tín Bíblia?

Nú á døgum finnast Bíbliur í nærum øllum støddum. Tú kanst keypa Bíbliur á stødd við eitt frímerki ella við eina svávuleskju, og tú kanst fáa Bíbliur, sum bert eru nakrar fáar millimetrar til tjúkdar. So fært tú lummabíbliur, og eisini finnast stórar Bíbliur, ja, so stórar, at tveir mans mugu vera um at bera tær.

Hvussu stór er tín Bíblia? Eg veit væl, at helst hugsar tú: So og so nógvar sentimetrar. Men spurningurin er tó ikki at

skilja á tann hátt. Tá eg spyrji, hvussu stór tín Bíblia er, meini eg, hvussu stórt pláss hon tekur. Ikki á hillini ella reolini, men í lívi tínum.

Hvussu stórt pláss hevur Bíblían í lívi tínum? Heima – til arbeiðis? Ert tú ein teirra, sum ganga við lummabíbliu uppi á sær allan dagin? Men um so er, so er spurningurin framvegis ikki, um tú gongur við eini Bíbliu uppi á tær, hvussu nógv pláss hon tekur í lummanum. Spurningurin er, um tú nýtir hana, og hvussu nógv pláss hon fær í lívi tínum.

Tað er ikki tú, sum skalt innrætta Bíbliuna til títt besta, men hinvegin – tú mást innrætta lív títt eftir Bíbliuni. Tí hvat er Bíblían annað enn Guds orð? Og Guds orð er til frelsu fyri hvønn, sum trýr.

Eydnusælur er hann, sum eigur eina so stóra Bíbliu, at hann hvønn dag nýtir hana til at rætta kósina móti Himli eftir.

Hvussu stór er tín Bíblia?

A.J.

Skjótt og um lítla stund

Tí at eg haldi, at líðingarnar í tíðini, sum nú er, onki eru ímóti teirri dýrd, sum skal verða opinberað okkum.

Róm. 8,18.

Lívið er ein líðingarvegur. Har eru nógv tornir, sum særa á vegnum; mong suff standa frá hjartanum, ja grátin verða mong beisk tár, sum ongin sær uttan Gud og sálin sjálv.

Men hitt tyngsta gerst lætt, tá ið eg líti at krúnuni og eg hugs, at eg standi fyri ásjón lambsins. Tí nívir krossurin okkum niður, tí at eygað er ikki fest í hitt himmalska Jerusalem, tí hjartað minnst ikki orð brúðgómsins: *skjótt og um lítla stund.*

O, Jesus, tak eygu míni dagliga upp móti himmali tínum, so at hjartað skal gloyma stríðið og gleða seg í allari sorgini.

t. týddi.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**